

ZAGADNIENIE PRAWNE

W sprawie o zapłatę na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 maja 2014 r.

Czy brak oznaczenia w dokumencie weksła nazwy waluty, w jakiej ma być płaćna suma wekslowa, w bezwarunkowym poleceniu zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej, powoduje nieważność weksła w świetle art. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 i art. 101 pkt 2 w zw. z art. 102 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 ze zm.), w sytuacji, gdy nazwa tej waluty zamieszczona została poza osnową weksła jedynie w oznaczeniu sumy wekslowej w prawnym górnym narożniku blankietu wekslowego?

Uzasadnienie zagadnienia prawnego

Wątpliwości Sądu Apelacyjnego co do ważności weksła powstały na tle następującego stanu faktycznego:

Powód D. B. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym zapłaty na jego rzecz przez pozwanego J. L. kwoty 250 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty. Do pozwu dołączył weksel, w którego prawym górnym rogu jako sumę wekslową wskazano 250 000 zł, zaś w przyrzeczeniu zapłaty jedynie kwotę 250 000 zapisaną cyfrowo i słownie.

Nakazem zapłaty z dnia 21 marca 2013 r. wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie [...] Sąd Okręgowy w S. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 250 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. oraz kwotę 10 342 zł tytułem kosztów postępowania.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie tego nakazu w całości i oddalenie powództwa. Nakazowi temu skarżący zarzucił: brak legitymacji powoda w związku z posługiwaniem się przez niego wekslem nie pochodzącym od pozwanego lub wekslem bezprawnie nabytym; nieważność weksła; brak

przedstawienia weksla do zapłaty; brak związku uzupełnionego weksla *in blanco* z umową zbycia udziału. Podnoszoną nieważność weksla pozwany wiązał z wadliwie oznaczonym miejscem płatności weksla. W toku postępowania pozwany ograniczył podnoszone zarzuty do zarzutu nieważności weksla i braku przedstawienia weksla do zapłaty. Na rozprawie w dniu 14 maja 2014 r. podtrzymał jedynie zarzut nieważności weksla uprzednio zmodyfikowany w piśmie z dnia 12 maja 2014r. i uzasadniony brakiem oznaczenia waluty przy kwocie 250 000.

Powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy, podnosząc, że weksel jest ważny.

Wyrokiem z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie [...] Sąd Okręgowy w S. utrzymał zaskarżony nakaz w całości i orzekł o kosztach postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód oraz pozwany byli współnikami spółki z ograniczoną odpowiedzialnością U. w L.

W 2011 r. powód zawarł z pozwanym umowę sprzedaży udziałów w spółce, określając w niej ilość udziałów oraz wartość każdego udziału.

W związku z dokonaną sprzedażą pozwany wręczył powodowi szereg weksli wypełnionych własnoręcznie przez pozwanego i przez niego podpisanych. Wszystkie weksle miały określone terminy zapłaty.

Dodatkowo pozwany podpisał i wręczył powodowi weksel *in blanco*, na którym oprócz podpisu pozwany wpisał jedynie cyframi oraz słownie „250 000 - dwieście pięćdziesiąt tysięcy”. Weksel w takiej postaci wypełniony został po to, aby powód w dowolnym terminie, w razie braku gotówki, mógł go wypełnić. Wszystkie weksle i rozliczenia pomiędzy stronami dokonywane były w walucie polskiej.

Sporny weksel, oprócz podpisu oraz sumy wpisanej cyframi i słownie przez pozwanego, wypełniony został przez powoda. Powód wpisał też nazwę waluty po kwocie 250 000, mianowicie dopisał słowo „złoty”.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne.

Sąd *a quo* wskazał, że weksel, w oparciu o który wydano nakaz zapłaty, był wekslem *in blanco*. Sąd ten uznał, że weksel jest ważny. Co prawda brak oznaczenia waluty, w jakiej wyrażono sumę wekslową, powoduje, że weksel jest

nieważny, dotyczy to jednak tylko sytuacji, gdy nazwa waluty nie figuruje w żadnym miejscu dokumentu. Jeśli zaś tak, jak w niniejszej sprawie, została wymieniona jednokrotnie, weksel jest ważny. Ponadto Sąd wskazał, że strony dokonywały rozliczeń udziałów w spółce w walucie polskiej, wobec czego tylko ta waluta mogła być wpisana po wypełnieniu weksla przez powoda. W ocenie Sądu a *quo* powód posiadając weksel *in blanco* był uprawniony do wpisania nazwy waluty na mocy porozumienia, z którego wynikało, że przy użyciu weksli nastąpi rozliczenie z pozwanym po przerwaniu współpracy w U. Wszystkie inne weksle wystawione przez pozwanego także opiewały na walutę polską.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił.

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 65 § 1 kc w zw. z art. 101 pkt 2 ustawy Prawo wekslowe - poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w uznaniu, że dokument określony przez powoda jako weksel jest wekslem, mimo że w jego treści brak jest oznaczenia sumy pieniężnej, a pozwany nie miał zamiaru zaciągać zobowiązania wekslowego;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 102 Prawa wekslowego poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w uznaniu za weksel dokumentu, w treści którego nie została wskazana suma pieniężna;
- 3) naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc poprzez błędną jego wykładnię przejawiającą się w pominięciu dowodu z zeznań J. L. złożonych podczas rozprawy, gdy stwierdził on, że nie miał zamiaru wystawiać dokumentu mającego cechy weksla własnego - naruszenie to miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w postaci ustalenia przez Sąd I instancji, że pozwany wystawił dokument będący wekslem, podczas gdy w rzeczywistości dokument ten wekslem nie jest, a pozwany nie miał woli zaciągnięcia zobowiązania wekslowego;
- 4) naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc poprzez błędną jego wykładnię przejawiającą się w wysnuciu z treści dokumentu, określanego przez powoda jako weksel, błędnego wniosku, że dokument ten jest wekslem własnym emitowanym przez pozwanego, podczas gdy w rzeczywistości dokument ten nie miał cech weksla własnego - naruszenie to miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż doprowadziło do

błędnego ustalenia stanu faktycznego w postaci uznania przez Sąd I instancji, że pozwany wystawił dokument będący wekslem, podczas gdy w rzeczywistości dokument ten wekslem nie jest.

W tym stanie rzeczy skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 21 marca 2013 r w sprawie [...] oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazywał na nieważność weksla z uwagi na brak oznaczenia waluty we fragmencie weksla zawierającym bezwarunkowe polecenie zapłaty. W ocenie pozwanego braku tego nie sanuje wskazanie tej waluty w nagłówku weksla.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Powód wskazywał, że weksel jest ważny, bowiem zapisanie waluty w sumie wekslowej w prawym górnym rogu blankietu czyni zadość prawidłowemu oznaczeniu waluty w wekslu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając apelację pozwanego Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie występuje zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, co uzasadnia przedstawienie go do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w trybie art. 390 § 1 kpc.

Wątpliwości budzi ważność weksla w sytuacji niewskazania waluty w oznaczeniu sumy pieniężnej w przyrzeczeniu bezwarunkowym jej zapłacenia przy jednoczesnym wskazaniu przez remitenta waluty w określeniu sumy, na którą wystawiony był weksel, w prawym górnym rogu blankietu wekslowego. Przesądzenie tej kwestii ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem sąd z urzędu bada ważność weksla.

Weksel jest dokumentem wymagającym sporządzenia w formie ściśle określonej przez przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 ze zm., zwanej dalej - „Prawem wekslowym”), urzeczywistniającym zobowiązanie wekslowe osób na nim podpisanych. Cechą tego zobowiązania jest to, że jest ono inkorporowane w ściśle sformalizowanym dokumencie, który musi odpowiadać wymogom określonym w art. 1 (weksel trasowany) i art. 101 Prawa wekslowego (weksel własny). Dokument, który nie czyni

zadość tym wymogom, nie może być uważany za weksel trasowany (art. 2 Prawa wekslowego) lub weksel własny (art. 102 Prawa wekslowego) i tym samym nie może stanowić podstawy do przypisania komukolwiek odpowiedzialności wekslowej. Do konstytutywnych części składowych weksla własnego (art. 101 Prawa wekslowego), bowiem taki jest źródłem zobowiązania w niniejszej sprawie, należą: nazwa „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata miała być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla; podpis wystawcy weksla.

W będącej przedmiotem rozpoznania sprawie wątpliwości co do ważności weksla powstały na tle oznaczenia sumy pieniężnej. Bezsporne jest, że świadczenie do którego zobowiązuje się wystawca weksla, może polegać wyłącznie na zapłacie sumy pieniężnej, której określenie musi znaleźć się w treści przyrzeczenia zapłaty i suma ta musi być w wekslu oznaczona. Wymaga ona wpisania w wekslu zarówno kwoty, jak i waluty. Konieczność umieszczenia waluty w sumie wekslowej jednoznacznie wynika również z art. 41 Prawa wekslowego, w którym zawarte jest wyrażenie „weksel wystawiony na walutę”. Do ważności weksla wystarczy jednorazowe podanie sumy wekslowej w jakikolwiek sposób (także tylko cyframi), ale w samym tekście dokumentu. Jeżeli sumę wekslową wpisano tylko u góry dokumentu ponad osnową, omawiane wymaganie nie jest spełnione (tak A. Szpunar, M. Kaliciński, Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Warszawa 2003, s. 51 i 52). Na uwagę zasługuje podjęta w omawianym przedmiocie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 września 1995 r. w sprawie III CZP 105/95, zgodnie z którą brak oznaczenia waluty, w jakiej wyrażono sumę wekslową, powoduje, że odnośny dokument nie jest uważany za weksel. Sąd Najwyższy powołując się na art. 101 pkt 2 (oraz art. 1 pkt 2 Prawa wekslowego) także wskazał, że konieczną częścią składową weksla jest oznaczenie sumy pieniężnej, jaka ma zostać zapłacona, co wymaga wpisania na wekslu zarówno kwoty (liczby jednostek), jak i waluty, bez czego "oznaczenie" nie byłoby kompletne, a zatem nie dałoby się ustalić zakresu odpowiedzialności dłużników wekslowych. Ustalenie takie na podstawie tekstu samego weksla jest niezbędne ze względu na cechę obiegowości, która stanowi samą istotę weksla. Z tego też względu nie może być uważany za weksel taki dokument, któremu brak m.in. oznaczenia sumy pieniężnej w powyższym tych słów znaczeniu (art. 102 i 2 Prawa wekslowego). Sam ustawodawca wskazał przy tym

reguły interpretacyjne na wypadek wątpliwości związanych z oznaczeniem sumy pieniężnej i to w obydwu jej elementach zarówno co do liczby jednostek (art 6 Prawa wekslowego), jak i co do waluty (art. 41 Prawa wekslowego), żadna jednak z tych reguł nie dotyczy sytuacji braku oznaczenia waluty. Wszystko to prowadzi do wniosku, że dokument zawierający przyrzeczenie zapłaty kwoty, której waluta nie została w ogóle określona, nie może być uważany za weksel, jak wskazał Sąd Najwyższy w w/w uchwale. Formalny charakter zobowiązania wekslowego powoduje bowiem, że jego treść musi być wyrażona w samym tekście weksla, a wykładnia nie może prowadzić do usuwania istotnych braków formalnych, tj. konstytutywnych elementów weksla. Stanowisko Sądu Najwyższego koresponduje z wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów w sprawie III CZP 66/95, w świetle której treść zobowiązania wekslowego ustala się na podstawie tekstu weksla, co znajduje oparcie w orzecznictwie przedwojennym wydanym jeszcze na tle Prawa wekslowego z 1934 r. Sąd Najwyższy w wydanych wówczas orzeczeniach uznawał dopuszczalność wykładni niejasnych sformułowań dokumentu wekslowego, przy czym za podstawę wykładni także przyjmował każdorazowo wyłącznie tekst weksla (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 1927 r. III Rw. 2324/26, PPA 1927, poz. 316; z dnia 15 września 1932 r. III 1 Rw. 1278/32, Zb. Urz. 1932, poz. 152; z dnia 10 listopada 1932 r. C. 124/32, PPH 1933, poz 1112; z dnia 3 listopada 1933 r - 19 stycznia 1934 r. C III 45/33, Zb. Urz. 1934, poz. 359; z dnia 13 stycznia 1933 r. III. 2. C. 231/32, Zb. Urz. 1933, poz. 25; z dnia 28 czerwca 1935 r. C. III. 231/34, PPH 1936, poz. 1465; z dnia 28 czerwca 1935 r. C. II 559/35, PPH 1935, poz. 1443). Pogląd ten recypował następnie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 kwietnia 1993 r., III CZP 7/93 (OSNCP 1993, nr 12, poz. 199) wskazując, że dla ustalenia treści zobowiązania wekslowego miarodajna może być tylko treść oświadczenia woli zawarta w dokumencie wekslowym i co więcej wykładnię tę zasadniczo ograniczył do uściślenia znaczenia poszczególnych zwrotów, usunięcia oczywistych pomyłek oraz błędów językowych, gramatycznych itp. Poza wspomnianą już uchwałą wydaną w sprawie III CZP 105/95 Sąd Najwyższy także w kolejnych orzeczeniach zawężał zakres wykładni weksla do wykładni obiektywnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 296/11, OSNC 2012/6/80; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r., IV CSK 238/08, Lex nr 590265).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej przez Sąd Apelacyjny sprawy, należy wskazać, że kategoryczna teza uchwały wydanej w

sprawie III CZP 105/95 postawiona została w warunkach odmiennego stanu faktycznego aniżeli będący przedmiotem sprawy Sądu Apelacyjnego i nie może być przełożona wprost na jej realia, bowiem w wekslu własnym, którego ważność Sąd ten ocenia, wskazana była suma pieniężna w rozumieniu art. 101 pkt 2 Prawa wekslowego (kwota i waluta), jednakże li tylko w górnym prawym rogu blankietu wekslowego. Zaakceptowanie poglądu co do zakresu wykładni tekstu weksla, wyrażonego w powoływanym orzecznictwie, jednak i w takich okolicznościach nakazywałoby uznać nieważność weksla, będącego przedmiotem rozpoznawanej sprawy. Skoro bowiem jego treść kreują jedynie wyszczególnione w art. 1 (weksel trasowany) i art. 101 Prawa wekslowego (weksel własny) tzw. rekwizyty weksla, czyli jego elementy obligatoryjne, to braku waluty nie można sanować poprzez odniesienie się do sumy wekslowej wpisanej w prawym górnym rogu blankietu wekslowego, gdyż nie stanowiąc elementu istotnego (*essentiale*) weksla i pełniąc jedynie zwyczajowo przyjętą w stosunkach kupieckich funkcję kontrolną, nie składa się ona na jego treść (osnowę). W efekcie jest ona elementem pozatekstowym weksla, do którego, w zgodzie z tym, co wyżej powiedziano, przy wykładni tekstu weksla odwołać się nie można.

Stanowisko takie należałoby uznać za jedynie słuszne, jednakże istnienie judykatów dopuszczających stosowanie do postanowień zawartych w dokumencie weksla dyrektyw wykładni oświadczeń woli wynikających z art. 65 § 1 i 2 kc podaje w wątpliwość jego definitywność. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w zdaniu pierwszym tezy wyroku z dnia 22 października 2009 r. w sprawie III CSK 40/09 charakter weksla jako źródła zobowiązania formalnego, nie wyłącza stosowania dyrektyw wykładni oświadczeń woli (art. 65 kc) zarówno do postanowień zawartych w dokumencie weksla, jak i - w przypadku tzw. weksla *in blanco* - do postanowień tzw. deklaracji wekslowej. Orzeczenie to o tyle warto powołać, że Sąd Najwyższy dokonał wykładni tekstu weksla zarówno ponad osnowę jego treści, jak i porozumienia wekslowego - na podstawie okoliczności towarzyszących wystawieniu weksla i warunkujących jego wystawienie (umowy kredytu), co doprowadziło do uznania, że pozwani podpisali weksel jako wspólnicy spółki cywilnej.

Porządkująco należy wskazać, że z chwilą wręczenia weksla *in blanco* dochodzi między wydającym a odbiorcą do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r., V CKN 1514/00, niepubl.). Innymi słowy następuje zawarcie porozumienia między

wystawcą a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie to podlega regułom interpretacyjnym oświadczeń woli wyrażonym w art. 65 kc. Jednocześnie prawo wekslowe nie wymaga jego szczególnej formy. Przyjmuje się, że może być ono dokonane w formie pisemnej lub ustnej, w sposób wyraźny lub dorozumiany. Zaakcentować należy, że domniemanie faktyczne (art. 231 kpc) przemawia za tym, że już samo wydanie niezupełnego weksla oznacza upoważnienie do jego wypełnienia. Jeżeli zatem dłużnik wekslowy wydał weksel *in blanco* bez żadnych wskazówek co do jego wypełnienia, domniemywa się, że zaufał uczciwości wierzyciela i bez zastrzeżeń zgadza się na wypełnienie weksla przez tego ostatniego (por. wyrok SN z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97, Pr. Gosp. 1999, nr 2, s. 11). Podpisanie i wręczenie weksla *in blanco* opiera się bowiem na zaufaniu do odbiorcy (remitenta), który powinien wypełnić dokument weksla zgodnie z zawartym porozumieniem. Z natury rzeczy wynika zaś, że uzupełnienie treści weksla może dotyczyć tych części składowych, których nie zawiera dokument wydany remitentowi, zatem także waluty. Nie jest przy tym konieczne, żeby strony osiągnęły porozumienie, co do wszystkich istotnych elementów weksla.

Analiza stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy z uwzględnieniem poczynionych rozważań wskazuje, że brak było wyraźnego porozumienia wekslowego pomiędzy stronami postępowania. Trasał wręczył remitentowi weksel *in blanco*, który ten uzupełnił, wpisując walutę w górnym prawym rogu blankietu wekslowego, nie czyniąc tego w bezwarunkowym przyrzeczeniu zapłaty sumy pieniężnej. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że takie uprawnienie remitentowi przysługuje. W tym stanie rzeczy, skoro wręczenie weksla *in blanco* oznacza wyrażone w sposób konkludentny, oparte na zaufaniu, upoważnienie do jego uzupełnienia i remitent weksel ten uzupełnił, wpisując walutę w górnym prawym rogu blankietu wekslowego, zasadne staje się pytanie, czy można w tych okolicznościach na tej podstawie treści blankietu wekslowego, choć poza osnową weksla, zrekonstruować rzeczywistą wolę stron i czy sanuje to brak waluty w rekwizycie weksla, jakim jest bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej, tym bardziej, że zawarte w nim kwotowe oznaczenie sumy pieniężnej pokrywa się z zamieszczonym poza tekstem weksla. Przy przyjęciu bowiem możliwości odwoływania się przy wykładni weksla do zgodnego zamiaru stron, będący przedmiotem sprawy weksel należałoby uznać za ważny. Sąd Apelacyjny nie neguje przy tym, że co do zasady oznaczenie sumy wekslowej w narożniku blankietu

wekslowego pełni funkcję informacyjną tudzież kontrolną, jak i tego, że zapiski poza osnową weksla są w istocie obojętne dla prawa wekslowego. Jak wskazywał Sąd Najwyższy w swych judykatach ważność zobowiązania wekslowego nie jest bowiem zależna ani od złożenia go na blankiecie urzędowym ani od uiszczenia opłaty skarbowej należnej od takiego zobowiązania. Weksel *In blanco* może być bowiem wypełniony na sumę wyższą niż wskazana na blankiecie wekslowym i wynikająca z opłaty skarbowej, jeśli uprawnia do tego porozumienie wekslowe (por. między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 XI 1931 r., I Rw 2354/31, OSP 1932/11/150, z dnia 25 VI 1931 r., C 606/31, OSP 1931, poz. 445, z dnia 27 XII 1928 r., Rw. 2463/28, OSP 1939, poz. 252, z dnia 8 II 1962 r., 3 CR 365/61 niepubl.). 2/11/150, z dnia 25 VI 1931 r., C 606/31, OSP 1931, poz. 445, z dnia 27 XII 1928 r., Rw. 2463/28, OSP 1939, poz. 252, z dnia 9 II 1962 r., 3 CR 365/61 niepubl.). Zauważalna jest jednak dystynkcja pomiędzy stanem faktycznym niniejszej sprawy, kiedy to remitent odręcznie w nagłówku blankietu wpisał walutę, nie wskazał jej zaś w rekwizycie weksla, a ocenianym przez Sąd Najwyższy w tych orzeczeniach, kiedy to badano zależność pomiędzy wygenerowanymi napisami na blankiecie wekslowym a treścią zamieszczonych w wekslu jego obligatoryjnych elementów.

Powołane wyżej wątpliwości czynią zasadnym wystąpienie ze sformułowanym w sentencji postanowienia zagadnieniem prawnym. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje,

że w realiach przedmiotowej sprawy więcej argumentów mogłoby przemawiać za przyjęciem stanowiska uznającego weksel za nieważny.

W związku z tym, że jak wskazano na wstępie, prawidłowe rozstrzygnięcie wskazanych wątpliwości będzie miało wpływ na treść orzeczenia w sprawie zawisłej przed Sądem Apelacyjnym, uzasadnione było wystąpienie z zagadnieniem prawnym na podstawie art. 390§ 1 kpc.

/at/